

AAARGH

CO TVRDÍ REVIZIONISTICKÁ ŠKOLA HISTORIKŮ?

Plynové komory neexistovaly a vítězové je v Osvětimi instalovali dodatečně; přepadením SSSR Hitler odvrátil chystaný Stalinův útok na třetí říši; Roosevelt a nejvyšší američtí představitelé předem věděli o záměru Japonců napadnout Pearl Harbor, nebo je k tomu dokonce vyprovokovali; bombardováním civilistů v německých a japonských městech se Spojenci dopustili válečných zločinů; vyhnání Němců znamenalo genocidu a etnocidu; spojenecká okupační správa nechala po válce zemřít hlady milióny německých zajatců a civilistů. To jsou v kostce hlavní argumenty, s nimiž přichází takzvaná revizionistická škola historiků. Kupodivu mezi nimi nepřevládají zástupci poražených národů.

NEJVĚTŠÍ ZLOČIN

Masové vyvražďování Židů nacisty a jejich přísluhovači, známé jako holocaust, bylo největším zločinem spáchaný márijským Herrenvolkem. V některých zemích, jako například v Německu, Rakousku, Španělsku a Švýcarsku, je jeho popírání trestným činem, za který může pachatel skončit za mřížemi. Svého času vyvolal značný rozruch proces s Ernstem Zündelem, německým rodákem žijícím v Kanadě. Toho obvinila předsedkyně Asociace na památku obětí holocaustu v Kanadě Sabina Citronová ze šíření falešných zpráv prostřednictvím brožury Opravdu zemřelo šest miliónů?, jež zpochybňovala nejčastěji uváděný počet obětí holocaustu. Zündelovi sekundoval francouzský emeritní profesor Robert Faurisson. Na nedůvěryhodnost svědků zplynovávání si stěžoval i Faurissonův krajan, socialista Paul Rassinier, bývalý odbojář a buchenwaldský vězeň, ve své knize Drama Židů v Evropě. U nás je v tomto směru nejlépe znám britský historik David Irving, jenž zejména dílem Norimberk: Poslední bitva popudil nemálo lidí a za své názory se dočkal nejedné pokuty i zákazu pobytu.

Při rozměrech holocaustu nemá smysl přít se o nejmenší technické detaily týkající se fungování plynových komor ani o exaktnost čísel zachycujících množství obětí "konečného řešení židovské otázky". Nejnovější výzkumy skutečně prokázaly, že v osvětimském vyhlazovacím komplexu, největším zařízení svého druhu za války, zahynulo "jen" 1,1 až 1,5 miliónu lidí, a ne dosud uváděné čtyři milióny. Naopak bádání v někdejším Sovětském svazu zvyšují odhady počtu židovských obětí na jeho území na dvojnásobek - z jednoho miliónu na dva. Na celkové hrůze a historické jedinečnosti holocaustu tyto cifry nic nemění.

BYLO VŠECHNO JINAK?

Že nacisté přepadením SSSR zhatili Stalinovy úmysly, tvrdila převážně goebbelssovská propaganda. O tom, kdo byl pravý agresor, pochyboval málokdo. Není to však dávno, co se naši čtenáři z knih Všechno bylo jinak a Den "M"

Viktora Suvorova, bývalého sovětského špióna, jenž emigroval do Británie, dozvěděli v podstatě totéž, co tvrdil Hitler s Goebbelsem. Svědectví přeběhlíků, zvláště

vyzvědačů, jsou vždy sporná a odborná kritika Suvorovovy spisy s přílišným nadšením nepřivítala. Každopádně ovšem splnily svůj účel: zasely semínka pochybností.

I ze Žukovových nezencenzurovaných pamětí Vzpomínky a úvahy sice vyplývá, že Rudá armáda zastávala výrazně ofenzivní pojetí boje, nic to ovšem nemění na faktu, že agrese se dopustila třetí říše a Stalin se ji zoufalými vstřícnými gesty snažil oddálit. Jak nedostatečně byl SSSR roku 1941 připraven na vedení moderní války, dokázaly jeho zničující porážky již na začátku východního tažení. Přišly přesto, že měl v řadě ukazatelů početní převahu. V. P. Borodin ve své knize Den vítězství, vydané předloni v Moskvě, s četnými revizionistickými závěry polemizuje a činí fašisty odpovědnými za smrt 13 684 000 sovětských občanů. Naproti tomu historik Nikolaj Tolstoj, jenž v knize Oběti Jalty nastavil nemilosrdné zrcadlo politice západních Spojenců na konci války, tvrdí: "Je očividné, že ty případy úmrtí, které je třeba bezprostředně připsat Němcům, činí jednu třetinu, nanejvýš jednu polovinu celkových sovětských ztrát na lidech v letech 1939 až 1945."

ZAPOMENOUT NA EISENHOWERA?

Snad žádný revizionistický autor nevyvolal na Západě koncem studené války takový rozruch jako Kanadčan James Bacque. Ve své práci Jiné ztráty (1989) totiž obvinil nikoli Sověty, ale Američany a Francouze ze smrti více než miliónu německých válečných zajatců, z toho Američanům jich připsal "bezpochyby 800 000". Podle Bacqua vrchní velitel spojeneckých expedičních sil v Evropě, americký generál Dwight David Eisenhower, úmyslně změnil postavení německých zajatců z označení "váleční zajatci" na kategorii "nepřátelské odzbrojené síly", aby se na ně nevztahovalo zásobování podle Ženevské konvence, a tím přivodil smrt hladem statisícům bezbranných lidí. Bacqua vlastní objev natolik rozhorlil, že v interview prohlásil: "Američané by měli zničit všechny Eisenhowerovy sochy, všechny jeho fotografie a vymazat jeho památku z dějin Ameriky, jak nejlépe mohou, a měli by říci: ‚Zde je člověk, jenž dělal zřůdnosti, za něž se stydíme.‘"

Zevrubná analýza vojenských historiků Bacquovu statistickou metodu brzo rozmetala, když prokázala, že úhrnný počet Němců zemřelých ze všech možných příčin v americkém zajetí nepřesahoval 56 000. V důsledku obrovských přesunů obyvatelstva museli přítomní Američané žít milióny hladových krků v osvobozených i okupovaných zemích. Navíc se mezi zajatci ocitlo mnoho příslušníků polovojenských formací, těžce ranění a nemocní, kteří pochopitelně umírali rychleji.

Nicméně Bacque v úsilí skandalizovat Spojence nepolevil, a jak dokládá tabulka (viz níže), ve svém dalším opusu je obvinil z poválečného úmrtí více Němců, než kolik jich zahynulo na všech frontách, při náletech apod. za celou válku! Vnucuje se otázka: když tedy Spojenci záměrně nechali zemřít milióny Němců a ukradli jim patenty i zařízení továren, jak je možné, že se Spolková republika Německo v relativně krátké době protlačila mezi hospodářsky nejvyspělejší státy světa s vysokou životní úrovní?

CELKOVÝ POČET MRTVÝCH NĚMCŮ

Minimum Maximum

Vyhnanci (1945-1950) 2 100 000 6 000 000

Váleční zajatci (1941-1950) 1 500 000 2 000 000

Civilisté přeživší druhou světovou válku (1946-1950) 5 700 000 5 700 000

Celkem 9 300 000 13 700 000

Podle knihy Jamese Bacqua ZLOČINY A SOUCIT- OSUD NĚMECKÝCH CIVILISTŮ ZA SPOJENECKÉ OKUPACE 1944-1950, vydané v roce 1997.

HOLOCAUST NĚMECKÉHO NÁRODA?

Zřejmě nejvýraznějším pokusem o revizi výsledků druhé světové války je manipulace s oběťmi odsunu, jež se vyšplhaly z počátečních více než 600 000 (400 000 pro SSSR a Polsko, 130 000 pro Československo a 80 000 pro Jugoslávii) až na čísla uvedená v následující tabulce. O pětadvaceti miliónech obětí dvanáctileté vlády německých nacionálních socialistů se zdroje operující s těmito a mnohdy ještě vyššími ciframi nezmiňují.

ZTRÁTY NĚMECKÉHO OBYVATELSTVA V DŮSLEDKU VYHNÁNÍ

Území V % k německému obyvatelstvu

Východní Prusko 299 000 14

Východní Pomořany 346 000 20

Východní Braniborsko 207 000 35

Slezsko 466 000 10

Gdaňsk 83 000 20

Pobaltí včetně Memelu 51 000 21

Československo včetně Sudet 272 000* 8

Polsko 185 000 14

Maďarsko 57 000 15

Jugoslávie 135 000 25

Rumunsko 101 000 12

Celkem 2 202 000 17,6

*Česko-německá komise historiků stanovila počet obětí odsunu na 25 000 až 40 000.

Z údajů převzatých z Černé knihy vyhnání 1945-1948, vydané v roce 1999 v Mnichově, jakož i z výše zmíněného Jamese Bacqua čerpá Rolf-Josef Eibicht, jenž se nerozpakuje psát o "holocaustu německého národa" jako o "zločinu tisíciletí". Nacistické zločiny, jejichž rozsah a krutost, cílevědomě postihující milióny příslušníků "nevyhovujících" etnických a sociálních skupin, šokovaly civilizovaný svět, v podání revizionistů zcela ustupují do pozadí, stávají se bezmála okrajovou záležitostí, za niž beztak může nespravedlivý versailleský

system, který německý národ ponížil víc, než si zasloužil, a navíc si "nepraví vítězové", jako Čechoslováci a Poláci, dovolili vytvořit vlastní státy, jež tamní německé menšiny nikdy nepřijaly za své.

Přitom nejde jen o revizi Postupimské dohody a poválečného uspořádání Evropy (ostatně, podíváme-li se realisticky na současný stav starého kontinentu, nemůžeme nevidět, že k revizi už beztak došlo), ale i o přehodnocení výsledků první světové války. Maďáři se s hranicemi vytyčenými na základě Trianonské mírové smlouvy nikdy nesmířili. A co vlastně zbylo z versailleského systému? Nástupnické státy - Československo a Jugoslávie - se rozpadly a z mapy zmizel i Sovětský svaz, mocný dědic Ruské říše.

BUDEME V KVĚTNU SLAVIT OSVOBOZENÍ?

"Ve Francii a v Belgii počet poválečných obětí značně převyšuje množství obětí hitlerovské okupace, dokonce i tehdy, když se do obětí války započtou deportovaní Židé," tvrdí "Šlonzák" Bruno Nieszporek v článku Byl 8.-9. květen 1945 dnem osvobození? a vyčísluje, že při "očistě" zahynulo ve Francii nejméně 40 000 a nejpravděpodobněji 100 000 lidí. Italským komunistickým partyzánům připisuje sto až dvě stě tisíc obětí, v Jugoslávii podle něj po "osvobození" zahynulo 300 000 "zrádců a kolaborantů". "Obecně je třeba dodat, že v závislosti na způsobu počítání po osvobození Evropy z hitlerovského jařma zahynulo osm až dvanáct milionů lidí. K těmto obětem došlo bez přímé souvislosti s válečnými akcemi. K tomu náleží další dva milióny polských, pobaltských, rumunských a maďarských obětí stalinismu. Při opatrném odhadu lze přijmout, že celkový počet obětí „osvobození“ čítá nejméně patnáct milionů," zaokrouhluje Nieszporek směrem nahoru a poznamenává, že z národů střední a jihovýchodní Evropy se mohli cítit osvobození pouze Češi a Srbové! Hitlerovská okupace se všemi hrůzami se tak v podání Nieszporka a dalších revizionistů jeví téměř jako idylka v porovnání s osvobozením.

A tak lze vznést otázku: přestaneme v budoucnu na základě podobných falešných argumentů slavit 8. květen a dáme přednost oslavám zřízení protektorátu Čechy a Morava?

<http://www.reflex.cz/Clanek9739.html>

AAARGH

THE WEBSITE WAS FOUNDED IN 1996 BY AN INTERNATIONAL TEAM

<http://vho.org/aaargh>

<http://aaargh.com.mx>

<http://litek.ws/aaargh>

MAIL:

aaarghinternational@hotmail.com

"Kazdu má právo na svobodu presvedeení a projevu. Toto právo nepripoustí, aby nekdo trpel ujmu pro svoje presvedcení a zahrnuje právo vykládat, prijímat a rozsirovat informace a myslenky jakykoliv prostredky a bez ohledu na hranice."

Clánek 19 o vseobecné deklaraci lidskych práv OSN ze dne 20. prosince 1948.